

Riêng một góc trời ...

Đã từ lâu lắm rồi, hình như tôi đã quên tôi là ai. Gần đây, tôi thật sự quá mệt mỏi với công việc hàng ngày và với nhiều xáo trộn trong tâm hồn. Tuần trước, trong một đêm mất ngủ, tôi đã quyết định đi xa nhà vài ngày để gọi là một lần trong đời được sống riêng cho mình và được gặp mặt hai người tôi mến mộ từ lâu ...

Thứ tư, 03-12-2008 – Edmonton-Austin

6 giờ sáng tôi đã có mặt ở phi trường Edmonton. Đây là sân bay quốc tế của thành phố tôi đang sống - rất nhỏ, chỉ độ một triệu dân và người Việt thì không có nhiều.

Nhân viên của hàng không United hỏi tôi:

- Cô đi đâu?
- Austin.
- Khách sạn nào?
- Không, tôi ở nhà bạn.
- Địa chỉ bạn của cô?
- Tôi chỉ có số điện thoại thôi, có được không?
- Không được, quan thuế Mỹ sẽ không cho cô qua nếu cô không có địa chỉ của bạn cô. Tốt hơn là cô gọi điện thoại ngay đi.

Tôi ngần ngại và lúng túng không biết phải làm sao. Tôi không muốn người tôi sắp đến biết tôi sang thăm. Nhưng kẹt quá, tôi không biết ai ngoài người ấy ở Austin cả. Thôi đành phải gọi điện thoại hỏi địa chỉ vậy.

- Alô, Phi Oanh ơi, cô đây ...

Thế là cái bí mật của chuyến đi đột ngột này trở thành chuyến đi có thông báo trước. Tôi tức tối lắm lắm. Chỉ có một chuyện nhỏ là ghi địa chỉ của Phi Oanh vào cuốn sổ tay, tôi cũng không chu toàn. Tuy vậy, tôi cũng tự tha thứ cho mình vì chuyến đi xa này chỉ được quyết định trong một khoảng thời gian thật ngắn.

Ngồi trên máy bay từ Edmonton đi Denver, tôi tự hỏi mình: *“Tại sao tự nhiên tôi lại xuống tinh thần, buồn bã và chán nản đến như vậy?”*. Tuy biết rất rõ là tôi đã muốn làm một cái gì cho người học trò nhỏ này nhưng tôi cũng không khỏi ngại ngối khi đến thăm Phi Oanh lúc tôi không vui là không đúng. Sau khi đọc bài viết của Phi Oanh trong chuyến đi thăm thầy cô giáo cũ ở miền đông Canada, tôi đã có ý định đi thăm Phi Oanh để đỡ cho cô bé một chặng đường “bụi đời”, nhưng đến đột ngột như vậy, quả thật là không đúng phép lịch sự chút nào cả. Tuy nhiên tôi vẫn làm vì qua những lần nói chuyện điện thoại với Phi Oanh, tôi cảm thấy tôi đã tìm được hình ảnh của một Thu-Hà nhỏ qua người học trò năm xưa - chỉ biết sống và mang niềm vui đến cho những người chung quanh mà thôi. Chính vì vậy mà tôi quyết định đi ... để một lần được làm theo ý muốn của mình.

Tôi phải đợi ở phi trường Denver 3 tiếng đồng hồ trước khi tiếp tục chuyến bay qua Austin. Ngồi giữa rừng người qua lại như mắc cửi nhưng sao tôi cảm thấy như chỉ có một mình. Tôi muốn viết lại cảm giác của mình lúc ấy nhưng không sao viết được. Tôi viết rồi xoá liên tục. Trong lòng hồi hộp và lo sợ. Tôi không hiểu tại sao. Chán quá, tôi bèn lấy bánh mì thịt mang theo ra ăn. Mùi thịt nguội thơm ngát. Tự nhiên tôi chợt nhớ đến hình ảnh “Hai Lúa” của Bùi thị Hòa trong chuyến ngao du trên xứ cờ hoa tháng 10 vừa qua. Hình ảnh ngỡ ngác và thật cô đơn

của tôi ngồi gặm bánh mì ở phi trường Denver trông chẳng khác nào chị của Hai Lúa theo bước chân em gái đi xa.

6 giờ chiều cùng ngày, máy bay đến Austin. Tôi theo dòng người đi đến chỗ lấy hành lý. Khi đi qua nhà vệ sinh, tôi rẽ vào và đi rất nhanh vì sợ bị lạc. Nhưng đến khi ra, tôi không còn thấy đoàn người đi cùng chuyên bay với tôi nữa. Tôi hơi lo nhưng cứ làm gan dừng lại hỏi một nhân viên mặc đồng phục rồi lại tiếp tục đi thẳng theo lời chỉ dẫn. Tôi phải đi bộ xa lắm và hai đầu gối của tôi bắt đầu thấy đau đau. Đến cuối đường tôi chẳng thấy lối nào đi vào chỗ lấy hành lý cả. Tôi quay ngược trở lại hỏi thăm và được dẫn đến cầu thang xuống lầu. Hú hồn, mồ hôi tôi rỉ ra ướt đầm cả bàn tay. Tương tá của tôi trông cũng chẳng hiền lành gì nhưng tôi rất dễ mất bình tĩnh khi bị lạc. Và khi tôi bắt đầu sợ thì tôi thường hay đau bụng. May quá, vừa lúc bụng lâm lâm khó chịu thì tôi nhìn thấy bóng người lấp ló sau cái cột xi-măng cột sắt to tướng. Phi Oanh kia rồi. Thế là bao nhiêu sợ hãi tan biến mất ... kể cả đau bụng

Tối hôm ấy chúng tôi ngồi ăn trong nhà hàng Việt Nam mà cứ nhìn nhau tủm tỉm cười. Đây là lần đầu tôi gặp Phi Oanh. Tôi không nhớ được hình ảnh ngày xưa của Phi Oanh, nhưng trước mắt tôi là một người phụ nữ trẻ hơn nhiều so với tuổi của em. Chúng tôi nói chuyện huyền thuyên không ngừng. Hình như giữa hai chúng tôi có một sợi dây vô hình cột lại. Khi về đến nhà, nhìn cái cầu thang cao vút, tôi thấy ngại ngùng. Tôi không dám nói thật với Phi Oanh là tôi có trở ngại với hai cái đầu gối của tôi. Nhưng rồi tôi cũng leo đến nơi. Tối đầu tiên, tôi đi ngủ sớm vì khá mệt. Phi Oanh cũng vậy.

Thứ năm, 04-12-2008 - Austin

Hôm nay, tôi một mình với một góc trời riêng biệt. Quả thật, đây đúng là góc trời riêng biệt của tôi. Phi Oanh đi làm từ mờ sáng. Tôi còn lại một mình trong căn nhà rộng thênh thang. Tôi bắt đầu cắm hoa cho Phi Oanh để gọi là một chút quà của người phương xa đến thăm. Nhìn những cành trúc, cành đào, phù dung, thủy tiên, hoa lan và nhiều thứ hoa nhỏ khác được bó gọn gàng mang theo, tôi hơi lo vì sợ làm không được đẹp. Nhìn những bó hoa, tự nhiên tôi liên tưởng đến cuộc đời của mình như những cánh hoa được bó chặt từ nhiều năm qua ... Tôi bắt đầu vuốt từng chiếc lá hay sửa lại từng cánh hoa cho đều đặn. Mỗi lần cắt một cành hoa để cắm vào bình tôi lại liên tưởng đến những mối tình mà tôi đã phải cắt đứt trong đời. Cái không khí yên lặng, tĩnh mịch và lạnh lẽo này càng khiến tôi nghĩ ngợi nhiều hơn. Tôi buồn lắm nhưng biết làm gì hơn khi không có duyên phận ngoài thờ dài chấp nhận và sống cho qua ngày tháng. Chung quanh tôi hoàn toàn xa lạ ... chỉ có tôi và những đóa hoa vô tri vô giác ...

Đợi đến 9 giờ sáng, tôi gọi điện thoại về nhà. Lisa, người chăm sóc mẹ tôi trả lời. Lisa vui mừng và nói thật to “*Mommy, mommy, it's Thu-Ha*”. Tôi nói chậm rãi và thật rõ ràng: “*Mẹ ơi! Con đây. Con đi chơi vài hôm rồi con về. Mẹ ở nhà phải ngoan nhé. Mẹ đi ngủ sớm. Lisa sẽ bôi dầu xanh cho mẹ khỏi đau chân. Con đi vài hôm con về. Bye bye mẹ*”. Buông điện thoại xuống, nước mắt tôi ứa ra. Một chút gì hối hận vì đã bỏ mẹ tôi ở nhà để đi chơi một mình. Mẹ tôi đã bị Alzheimer từ 7 năm nay. Bà đã mất hẳn tiếng nói từ 4-5 năm nay rồi. Những câu nói sau cùng trước khi hoàn toàn không phát âm được là: “*Nam mô A Di Đà Phật*” và “*Cho mẹ đi ngủ nghe*”. Hơn hai năm trời, mỗi ngày nghe mẹ tôi với hai câu nói duy nhất còn sót lại trong đầu, tôi đã khóc hết nước mắt mỗi lần mẹ tôi vỗ vai tôi và xin được đi ngủ ... Bây giờ thì mẹ tôi cũng không còn khả năng xin xỏ gì nữa rồi ... Vì vậy tôi hay nói đùa: “*Dạ thưa tôi được hai cháu*” mỗi khi có ai hỏi tôi: “*Cô được mấy cháu?*”. Tuy đi tìm riêng một góc trời cho mình, Lisa vẫn không quên gọi điện thoại cho tôi mỗi ngày 2 lần - buổi sáng khi mẹ tôi ăn điểm tâm, và buổi chiều trước khi đưa mẹ tôi vào phòng ngủ. Nếu mẹ tôi không nghe tiếng tôi “*thỏ thẻ*” như con bò rống của tôi thì sẽ trần trọc không ngủ ngon giấc. Có lẽ mẹ tôi sợ bị bỏ rơi ... Thôi, tôi

không viết về mẹ tôi nữa vì như vậy có thể sẽ làm cho nhiều người buồn vì phải sống xa cha mẹ. Tôi trở lại với chuyện đi thăm Phi Oanh đây ...

Chiều thứ năm, Phi Oanh nấu canh chua và kho cá. Tôi phụ Phi Oanh rửa và cắt những thứ cần thiết cho nồi canh chua. Chúng tôi nói chuyện không ngừng. Không biết chuyện ở đâu ra mà nhiều thế. Khoảng cách tuổi tác và cô trò đã bị thu ngắn lại. Chúng tôi vừa cười, vừa nói, vừa làm việc. Khi ngừng tay, tôi hết hồn vì chỉ có hai người ăn cơm mà tôi cắt hết hai vỉ bạc hà với 6 khúc to tướng, 9 quả cà chua to, một quả dứa to, và rửa nguyên một bịch giá lớn. Vì mãi nói chuyện tôi đã quên không hỏi đầu bếp là cần bao nhiêu nên tôi đã cắt và rửa tất cả những gì Phi Oanh mua về nhà. Khi nhìn thấy Phi Oanh bốc mỗi thứ một nắm to bỏ vào nồi, tôi biết mình làm sai rồi. Tôi vội la to lên:

- Phi Oanh ơi, chết rồi, cô cắt hết rồi, sao em không nói ...
- Đầu có sao đâu Cô, mình bỏ bao nylon được mà.
- Nhưng nó sẽ bị đen hết. Cô tẻ quá phải không? Bây giờ thì Phi Oanh biết rồi, cô không phải là một người nội trợ giỏi, không biết nấu nướng gì cả ... (tại vì tôi lười lắm chứ không phải ngu đâu)

Phi Oanh chỉ cười khì. Tối hôm ấy chúng tôi có một bữa ăn tuyệt vời. Bây giờ viết lại, tôi vẫn còn thấy thèm canh chua và cá kho của Phi Oanh. Tôi phải nhắc lại là rất ngon.

Thứ sáu, 05-12-2008 - Austin

Tôi đã trốn được một ngày rưỡi ở góc trời riêng biệt này. Đến hôm nay thì phải xuất đầu lộ diện vì Huân cứ hỏi Phi Oanh là chừng nào tôi đến. Chúng tôi bàn tính là sẽ tiếp tục nói dối là tôi mới đến nhưng đến khi nghe tiếng của Huân, lần đầu tiên, qua điện thoại, tôi đành thú thật là tôi đã đến từ chiều thứ tư. Tôi tự tha cho mình vì sự nói dối này không gây thiệt hại cho ai cả. Chiều đi làm về, Phi Oanh rủ tôi đi ra ngoài phố. Tôi thú thật là chả muốn đi đâu cả. Ở đâu cũng cây xanh, hoa đỏ, lá vàng, xe chạy ngoài đường, người đi vội vã ... đâu có gì lạ hơn Canada đâu mà xem. Phi Oanh chiều theo ước muốn của tôi ... Tối hôm nay, chúng tôi nói chuyện dài “nhân dân tự vệ” với Đắc Hùng. Cả bọn cười nói vui vẻ. Phi Oanh và tôi truyền qua truyền lại cái điện thoại để nói với Đắc Hùng. Cuối cùng Phi Oanh phải mở cái loa lên đèn khỏi phải truyền điện thoại cho nhau. Hai đứa tôi tranh nhau nói. Tôi đoán chắc anh chàng ở đầu dây bên kia phải điếc tai vì tôi nói to lắm. Đang lúc chúng tôi cười đùa như nắc nẻ thì Phi Oanh đẩy tôi tới trước cái computer để “chat” với Tù Hòa:

- Trời ơi, tóc cô dài quá!

Tôi nhìn lại, thì ra Phi Oanh có webcam. Tù Hòa có thể thấy tôi nhưng tôi không nhìn được em ấy. Tiếc quá, không được nghe tiếng cười của Tù Hòa, chỉ toàn là hihihi hay hahaha trên computer mà thôi ... Được một lúc thì Tù Hòa có điện thoại, phải làm việc rồi, Phi Oanh truyền điện thoại của Đắc Hùng cho tôi. Hai cô trò lại trao đổi huyền thuyên, cười cười, nói nói. Đến khi tôi quay sang hỏi Phi Oanh thì đã thấy con bé ngủ rồi. Phi Oanh nằm cuộn tròn trong chiếc chăn to còn kéo thêm một cái chăn nhỏ phủ đến cổ giống như một con mèo. Nhìn nét mặt mỗi nhưng không dấu được niềm vui trên gương mặt, nhìn nét vô tư của Phi Oanh khi nằm ngủ, tôi không thể nào tưởng tượng nổi người phụ nữ này đã có hai đứa con trên 18 tuổi. Tôi nói nhỏ với Đắc Hùng: “Phi Oanh ngủ rồi, thôi mình ngừng nghe để cô tắt đèn cho Phi Oanh ngủ”.

Tôi tắt đèn, khép cửa phòng của Phi Oanh lại và trở về phòng của mình. Tôi trần trọc mãi đến gần 3 giờ sáng mới chợp mắt được.

Thứ bảy, 06-12-2008 – Houston.

Tôi ngủ quên, đến 6:57 AM mới bừng mắt dậy. Chết rồi, hôm qua Phi Oanh nói là sáng nay phải lên đường đi Houston từ 7:00 AM, mà bây giờ tôi mới dậy. Tôi làm giường thật nhanh rồi chạy ra khỏi phòng. Phi Oanh chỉ cười: “*Đâu có sao đâu Cô. Mình đi chơi mà đâu có gì phải gấp*”. Sau khi ghé sở để Phi Oanh kiểm soát lại công việc trước khi đi chơi, chúng tôi lên đường đi Houston. Suốt đường đi, các bạn học cùng lớp với Phi Oanh gọi điện thoại dặn dò hay hỏi thăm tin tức liên tục. Mỗi lần có tiếng nhạc trỗi lên, Phi Oanh lại nhắc máy “Alô”, còn tôi thì cứ run run dòm chừng cái tay cầm điện thoại của Phi Oanh. Tôi sợ lắm nhưng không dám nói vì con bé vừa trả lời điện thoại vừa lái xe trên xa lộ có một tay thật là khủng khiếp.

Chuyến đi Houston đã để lại cho tôi một kỷ niệm khó quên. Khi nhìn mẹ của Huân đón chúng tôi và nói chuyện vui như Tết, tôi lại nghĩ đến mẹ tôi đang ngồi im lặng ở nhà. Chắc mẹ tôi mong tôi về nhiều lắm. Khi nhìn bố của Huân từ tốn nói chuyện với chúng tôi, tôi lại nhớ đến bố của tôi. Bố tôi đã mất từ nhiều năm trước ở quê nhà khi tôi vừa đến Canada được hơn 2 năm. Điều đau khổ nhất là gia đình không dám cho tôi biết tin buồn này. Mãi đến 6 tháng sau, một người bạn thân của tôi mới nói cho tôi biết vào dịp lễ Giáng Sinh. Nhìn bố mẹ của Huân và nhìn cách Huân đối xử với cha mẹ, tôi càng quý mến người học trò này hơn.

Chúng tôi trở về đến Austin thì trời đã khá tối, 8:30 PM. Phi Oanh quá mệt với chặng đường dài vừa đi vừa về trong cùng một ngày nên chúng tôi đành phải đi ngủ ngay dù cả hai đều còn muốn nói chuyện thêm vì ngày mai tôi phải trở về Canada rồi.

Chủ Nhật, 07-12-2008 – Austin-Edmonton.

Chiều hôm nay tôi sẽ trở về Edmonton. Ngay từ sáng sớm, không khí trong nhà đã được “mùi” chia ly. Chúng tôi ngồi uống trà và ăn bánh biá mà thấy lòng mình trống vắng lạ thường. Phi Oanh nhìn tôi ái ngại. Còn tôi, cố tránh ánh mắt của Phi Oanh. Để rút ngắn khoảng trống vắng ấy, Phi Oanh cho tôi xem rất nhiều hình ảnh của gia đình và khi em còn bé. Nói thật là chẳng giống Phi Oanh chút nào cả. Phi Oanh của bây giờ xinh hơn lúc còn nhỏ nhiều lắm. Có lẽ cái đẹp hôm nay mà tôi nhìn thấy đã có pha trong đó nhiều cá tính khác của Phi Oanh mà tôi biết được sau hơn 3 tháng tiếp xúc qua trang TQT. Ước gì tôi có cái dí dỏm, dịu dàng, kiên nhẫn và tính chịu đựng “*làm dâu trăm họ*” của webmaster!

Chỉ còn 2 tiếng đồng hồ nữa là chúng tôi phải rời nhà. Điện thoại reo liên tục. Đắc Hùng ở Pháp biết tôi sắp về Canada nên cũng gọi để nói lời chúc bình an trên đường về. Mấy ngày tôi ở Austin, ngày nào Đắc Hùng cũng gọi hỏi thăm xem tôi có vui không, Phi Oanh có chăm sóc tôi tử tế không, tôi có ngủ ngon không, hay dặn dò tôi nhớ nghỉ ngơi nhiều v...v... Đắc Hùng chưa dứt thì lại đến Huân. Huân trên đường lái xe về Dallas cũng gọi để kể lại sự vui mừng của bố mẹ Huân khi chúng tôi đến thăm hai bác và Huân. Thật sự, qua chuyến đi này, tôi đã nhận biết được một thứ tình cảm đặc biệt của các em học sinh TQT cũ dành cho tôi. Tôi rất cảm động và càng làm cho tôi khó rời bỏ các em...

Rồi giờ chia tay cũng đến. Phi Oanh đưa tôi ra phi trường, 3:00 PM. Chúng tôi ít nói hơn mọi ngày. Thịnh thoảng Phi Oanh quay sang nhìn và xiết chặt bàn tay của tôi. Nước mắt tôi ứa ra nhưng tôi cố giữ lại. Không hiểu sao tôi thấy buồn quá. Xe ngừng lại. Phi Oanh ôm chầm lấy tôi. Tôi cố giữ bình tĩnh nhưng khi kéo valise đi rồi thì nước mắt tôi tuôn ra. Tôi không dám quay đầu lại mà chỉ liếc nhanh về phía lễ đường. Xe của Phi Oanh vẫn chưa di chuyển ...

Sau khi lấy xong vé của 2 chuyến bay về Canada tôi gọi điện thoại cho Phi Oanh. Chúng tôi lại nói như chưa bao giờ được nói. Rồi giờ lên máy bay cũng đến. Khi phi cơ cất cánh, tôi

nhìn lại Austin một lần nữa. Thành phố đã bắt đầu lên đèn ... Tôi thấy mắt mình cay cay. Giờ đây chỉ còn lại một mình tôi và những kỷ niệm ở Austin và Houston ... thật êm đềm, thật đậm ảm, thật thắm thía, thật vui nhộn, nhưng cũng thật buồn khi phải chia tay với Phi Oanh và Huân. Tôi nói thật, hai người học trò cũ này đã chiếm một khoảng không nhỏ trong tâm hồn của tôi. Một người cho tôi cái cảm giác tìm lại được người bạn đồng chí hướng, yêu quê hương, yêu con người, và yêu sự thật giống tôi. Còn một người là nguồn ai ủi, đã đem đến cho tôi một cái gì thật dịu dàng, thật ân cần, và đã cùng khóc với nỗi buồn của tôi ...

Máy bay lại ngừng ở phi trường Denver. Tôi lại gọi điện thoại cho Phi Oanh. Chúng tôi lại nói chuyện nhưng cuối cùng tôi phải ngừng để cho Phi Oanh đi ngủ. Tôi phải đợi thêm gần 3 tiếng đồng hồ nữa máy bay mới rời Denver đi Edmonton, 22:10 PM.

Trên suốt đường bay từ Denver về Edmonton, gần 3 giờ bay, nhưng tôi không sao chớp mắt được dù tôi rất mệt vì phải chờ đợi quá lâu. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là tôi sẽ trở về với cuộc sống bình lặng của mình. Tôi sẽ trở về với bổn phận và trách nhiệm thân quen. Tôi sẽ là một người khác, không giống như tôi ở Austin và Houston có Phi Oanh và Huân bên cạnh. Tôi thật sự cảm ơn hai người bạn nhỏ của tôi. Phi Oanh và Huân đã cho tôi riêng một góc trời để được sống cho những mơ ước của mình, dù chỉ là một giấc mơ rất nhỏ và thật đơn sơ ... Một cái gì thật tầm thường như Khù Khờ đã viết qua bài thơ "Hạnh Phúc Đơn Giản" mà tôi cũng không có được.

Phi Oanh và Huân thương mến,

Cô có ngàn lời để nói về hai em với thầy cô và các bạn học của TQT, nhưng cô không sao viết thành chữ được. Thôi thì 2 đứa hãy cho cô giữ lại trong tim những gì cô thấy, cô nghe và cô đã sống ... như mơ ước của cô trước khi sang thăm hai em. Cô chỉ biết nói một lời cảm ơn đơn giản và xin gửi trọn cảm nghĩ của mình đến hai người học trò cũ:

*Chân bước đi, lòng như ngàn ngại,
Riêng một góc trời, gửi lại Austin!*

Thu-Hà
Canada, 10-12-2008